

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **Ing. J. M.**, zast. JUDr. Markem Nespalou, advokátem, se sídlem Bělehradská 643/77, Praha 2, proti žalovanému: **Finanční arbitř**, se sídlem Legerova 1581/69, Praha 1, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 12. 2018, č. j. 6 A 113/2018 - 51,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného. Žádal, aby městský soud uložil žalovanému povinnost vydat do 30 dnů od právní moci rozsudku nález ve věci vedené u žalovaného pod sp. zn. FA/SR/ZP/571/2017, týkající se návrhu žalobce na vydání bezdůvodného obohacení z pojistné smlouvy č. 7078818716 ze dne 27. 11. 2007 uzavřené mezi žalobcem a Českou pojišťovnou a.s. (dále jen „Česká pojišťovna“).

[2] Městský soud žalobu v záhlaví uvedeným rozsudkem odmítl. Shledal, že nejsou splněny podmínky pro věcné projednání žaloby na ochranu proti nečinnosti žalovaného, neboť žalobce před jejím podáním bezvýsledně nevyčerpal prostředek, který procesní předpis platný pro řízení před správním orgánem stanoví k ochraně proti nečinnosti.

[3] Podle městského soudu lhůta k vydání rozhodnutí žalovaného vyplývající z § 15 odst. 1 zákona č. 229/2002 Sb., o finančním arbitrovi (dále jen „zákon o finančním arbitrovi“), podle něž má žalovaný rozhodnout bez zbytečného odkladu, nejdéle do 90 dnů od shromáždění všech podkladů nutných pro rozhodnutí, počala v posuzovaném případě běžet ode dne doručení vyjádření České pojišťovny k návrhu žalobce, k čemuž došlo 1. 11. 2017, a tato lhůta podle uvedeného soudu uplynula 30. 1. 2018. Učinil-li tedy žalobce vůči žalovanému výzvu k opatření

proti nečinnosti podle § 80 správního řádu dne 22. 9. 2017, bylo to předčasné, neboť v té době lhůta k vydání rozhodnutí ještě neběžela. Podmínky vyplývající z § 79 odst. 1 s. ř. s. nebyly splněny a žaloba je nepřijatelná podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

II.

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní brojí proti shora specifikovanému rozsudku městského soudu (dále jen „napadený rozsudek“) kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Stěžovatel nesouhlasí se závěrem městského soudu ohledně okamžiku, od něhož počala běžet lhůta pro vydání nálezu a ohledně uplynutí této lhůty, tudíž rozporuje i závěr o tom, že před podáním žaloby nevyčerpal všechny prostředky ochrany proti nečinnosti žalovaného.

[6] Podle stěžovatelova mínění nelze okamžik, od něž se odvíjí lhůta k vydání rozhodnutí, stanovit k datu, k němuž se v řízení u žalovaného vyjádřila Česká pojišťovna, neboť toto vyjádření není pokladem nezbytným pro rozhodnutí žalovaného podle § 15 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi. Stěžovatel již k návrhu na zahájení řízení před žalovaným přiložil výzvu k nápravě, adresovanou České pojišťovně, kterou učinil ještě před podáním svého návrhu, a také její odmítavé stanovisko k předžalobní výzvě. Tudíž žádné další vyjádření České pojišťovny nebylo podle stěžovatele třeba.

[7] Nesprávná je též úvaha, podle níž se měl běh lhůty pro vydání rozhodnutí počítat ode dne doplnění náležitostí stěžovatelem, neboť všechny náležitosti nutné k vydání rozhodnutí (nálezu) měl žalovaný již v okamžiku doručení návrhu na zahájení řízení před ním. Na běh lhůty pro vydání nálezu neměla podle stěžovatele vliv ani výzva k odstranění vad návrhu, kterou žalovaný učinil dne 8. 8. 2017. Jednalo se totiž o formulářovou a typovou výzvu, kterou žalovaný zasílá s minimálními obměnami ve všech obdobných věcech, které se před ním projednávají. Stěžovatel shrnuje, že považuje za nepřijatelné, aby počátek lhůty pro vydání nálezu závisel výlučně na aktivitě žalovaného.

[8] Stěžovatel nadto upozorňuje, že žalovaný následně vydal nález pouze na základě podkladů, které měl k dispozici již při zahájení řízení, předběžné posouzení věci si tedy mohl učinit již k tomuto datu. Lhůta k vydání nálezu podle § 15 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi tak počala běžet dne 25. 5. 2017, kdy podal návrh na zahájení řízení.

[9] V další části kasační stížnosti stěžovatel jednak polemizuje s výkladem lhůty k vydání rozhodnutí žalovaného „bez zbytečného odkladu“ a upozorňuje též na skutečnost, že žalovaný jeho výzvu k odstranění nečinnosti ponechal zcela bez reakce, tudíž si stěžovatel nemohl vytvořit ani představu o tom, v jaké fázi se řízení nachází. Nakonec teprve jako důsledek uvedené výzvy žalovaný začal v řízení konat. S ohledem na to nemůže městský soud vyhodnotit předčasnost podání výzvy k opatření proti nečinnosti pouze z oné limitní 90-denní lhůty, ale měl ji hodnotit z hlediska povinnosti žalovaného rozhodnout o návrhu stěžovatele ve lhůtě „bez zbytečného odkladu“. Uvedenou argumentaci stěžovatel opírá i o smysl a účel směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/11/EU ze dne 21. května 2013 o alternativním řešení spotřebitelských sporů a o změně nařízení (ES) č. 2006/2004 a směrnice 2009/22/ES (dále jen „směrnice“). Stejně tak poukazuje na potřebu sjednocení judikatury týkající se účastníků, kteří se chtějí bránit nečinnosti žalovaného, a poukazuje též na rozdílnou rozhodovací praxi jednotlivých senátů městského soudu stran určení počátku běhu lhůty k vydání rozhodnutí podle § 15 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi.

[10] Stěžovatel kasační stížnost uzavírá tím, že rozsudek městského soudu je nezákonný, neboť nesprávně určil počátek (a také konec) lhůty pro vydání nálezu, a proto též nesprávně

pokračování

dovodil i předčasnost výzvy k opatření proti nečinnosti a v konečném důsledku nepřipustnost žaloby.

III.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti předně vytýká nesprávnou formu rozhodnutí, jímž městský soud o žalobě rozhodl, a to rozsudkem, namísto usnesením. K věci samé uvádí, že stěžovatel nyní, oproti žalobě nově, dovozuje počátek běhu lhůty pro vydání rozhodnutí žalovaného od obdržení bezvadného návrhu na zahájení řízení, v daném případě tedy již okamžikem jeho podání. Žalovaný proti tomuto výkladu nabízí vlastní jiný výklad běhu lhůty vyplývající z § 15 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi a s obsáhlou argumentací dospívá k závěru, podle něž lhůta k vydání rozhodnutí počne běžet dnem, v němž žalovaný vyhodnotí úplnost spisového materiálu a tuto skutečnost projeví navenek tím, že vyhotoví a vypraví výzvu stranám sporu k seznámení se se shromážděnými podklady. Uvedený výklad podle žalovaného vyhovuje i judikaturním závěrům vyplývajícím z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 36/2018 - 37.

[12] Nesouhlasně se žalovaný vyjadřuje k výkladu předestřenému městským soudem v napadeném rozsudku a má za to, že přijetí prvního vyjádření České pojišťovny k předmětu sporu samo o sobě nemůže představovat okamžik shromáždění všech relevantních podkladů potřebných pro rozhodnutí. Tím spíše nemůže obstát výklad zastávaný ohledně počátku běhu lhůty k vydání rozhodnutí stěžovatelem, který jej spojuje s podáním návrhu na zahájení řízení. Žalovaný zdůrazňuje, že svojí povahou je řízení před ním řízením sporným, tudíž druhému účastníku nelze upřít právo se k návrhu vyjádřit, přednést svoji obranu a potřebné podklady a uvést další skutečnosti. Nelze také akceptovat, že by žalovaný nevyzval druhou stranu k předložení rozhodné smluvní a jiné dokumentace a připravil ji tak o možnost aktivní účasti v řízení. Stěžovatelem zastávaný náhled na počátek běhu lhůty k vydání rozhodnutí je podle žalovaného též v rozporu s výše citovaným rozsudkem č. j. 9 As 36/2018 - 37 a je v rozporu i s právem na spravedlivý proces, jehož se jinak stěžovatel ve svůj prospěch dovolává.

[13] Žalovaný z uvedených důvodů navrhuje kasační stížnost zamítnout. Pro případ, že by kasační soud shledal důvody pro zrušení napadeného rozsudku, upozorňuje žalovaný na skutečnost, že ve věci samé již rozhodl nálezem ze dne 14. 12. 2018, č. j. FA/SR/ZP/571/2017 – 17, proti němuž byly podány námitky. Následně ale vzal stěžovatel svůj návrh na zahájení řízení zpět (dne 12. 2. 2019) a žalovaný tudíž usnesením ze dne 13. 2. 2019, č. j. FA/SR/ZP/571/2017, řízení před ním vedené zastavil. V tom případě by nezbyvalo, než v následném řízení žalobu odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. pro nesplnění podmínek vyplývajících z § 79 odst. 1 s. ř. s.; neprobíhalo by již totiž řízení, v jehož rámci měl být žalovaný nečinný.

IV.

[14] Stěžovatel v replice k vyjádření žalovaného poukazuje zejména na požadavek na rychlost řízení o návrhu u žalovaného a právě s ohledem na tento požadavek, byť současně neupírá protistraně (České pojišťovně) právo se k návrhu na zahájení řízení vyjádřit, nemůže být toto vyjádření v řízení vedeném žalovaným klíčovou skutečností pro výklad § 15 odst. 1 o finančním arbitrovi a pro určení počátku běhu v něm uvedené lhůty k vydání nálezu.

V.

[15] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Nejvyšší správní soud předně souhlasí s výtkou žalovaného, že v nynější věci měl městský soud, s ohledem na skutečnost, že žalobu odmítl jako nepřípustnou, rozhodnout nikoliv rozsudkem, nýbrž usnesením. Tato forma rozhodnutí v souzené věci vyplývá z § 53 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) téhož zákona. Nicméně uvedený nedostatek nemá na zákonnost napadeného rozhodnutí městského soudu žádný vliv. Stěžovatel tedy i přes nesprávnou formu rozhodnutí správně v kasační stížnosti uplatnil kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[18] Je-li kasační stížnost podávána z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., je Nejvyšší správní soud oprávněn zkoumat pouze zákonnost důvodů pro odmítnutí žaloby a to, zda se městský soud nedopustil procesních pochybení v řízení předcházejícím tomuto rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, nebo ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 24/2004 - 49). Není naopak oprávněn se zabývat věcí samou, neboť tou se v případě odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 s. ř. s. nezabýval ani městský soud.

[19] Předmětem nynějšího přezkumu je tak výlučně závěr, zda žaloba stěžovatele na ochranu proti nečinnosti splňovala procesní podmínky pro její věcné projednání vyplývající z § 79 odst. 1 s. ř. s. Stěžejní a v podstatě jedinou spornou otázkou v souzeném případě je, zda stěžovatel před podáním uvedené žaloby bezvysledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k ochraně proti jeho nečinnosti. S tím bezprostředně souvisí i otázka určení počátku běhu lhůty k vydání rozhodnutí žalovaného podle § 15 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi.

[20] Nejvyšší správní soud již nyní uvádí, že skutkově i právně obdobnou věcí se zabýval šestý senát kasačního soudu v rozsudku ze dne 25. 9. 2019, č. j. 6 Afs 100/2019 - 33. S ohledem na uvedenou podobnost obou posuzovaných případů nemá čtvrtý senát v nynější věci důvod se od tam vyslovených závěrů odchýlit a v podstatných částech z něj v dalším vychází.

[21] Podle § 79 odst. 1 věty první s. ř. s., *ten kdo bezvysledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.*

[22] Podle § 15 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi, *arbitr rozhoduje ve věci samé bez zbytečného odkladu nálezem, nejdéle však do 90 dnů od shromáždění všech podkladů nutných pro rozhodnutí; nelze-li ve zvlášť složitých případech, vzhledem k povaze věci rozhodnout ani v této lhůtě, lhůta se přiměřeně prodlouží, nejvýše o dalších 90 dnů. Arbitr účastníky řízení bezodkladně vyrozumí o prodloužení lhůty a její délce.*

[23] Stěžovatel měl za to (dle žalobních tvrzení), že žalovaný shromáždil podklady nutné pro rozhodnutí nejpozději dne 19. 1. 2018, kdy vyhotovil předběžné právní posouzení sporu. Žalovaný měl tudíž vydat rozhodnutí do 19. 4. 2018. Stěžovatel také tvrdil, a nebylo o tom mezi účastníky řízení sporu, že výzvu týkající se nečinnosti žalovaného učinil dne 22. 9. 2017. V rozporu se uvedenými žalobními tvrzeními, v nichž počátek lhůty k vydání nálezu stěžovatel spojoval s okamžikem vyhotovení předběžného právního posouzení sporu, v kasační stížnosti nově počátek běhu lhůty pro rozhodnutí žalovaného odvíjí od zahájení řízení u žalovaného. Neboť již v té době měl podle stěžovatelova mínění žalovaný podklady nutné pro rozhodnutí.

[24] K otázce počátku běhu lhůty pro vydání rozhodnutí žalovaného podle výše citovaného ustanovení se již kasační soud vyjádřil v rozsudku ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 36/2018 - 37. V něm dovodil, že „[p]očátek běhu lhůty je tudíž spojen s okamžikem shromáždění všech podkladů nutných

pokračování

pro rozhodnutí a neodvisí od následného procesního úkonu finančního arbitra. Řízení před finančním arbitrem (podobně jako jiná správní nebo soudní řízení) lze rozčlenit do dvou fází. V první fázi dochází ke shromáždění podkladů, ve druhé fázi k jejich vyhodnocení a právnímu posouzení případu (...). V první fázi řízení je finanční arbitr povinen shromáždit veškeré podklady nezbytné pro zjištění relevantního skutkového stavu. V okamžiku jejich shromáždění první fáze řízení končí a začíná fáze druhá. Lze sice připustit, že nemusí být vždy zcela zřejmé, kdy tento okamžik nastane, neboť obě fáze řízení se mohou dílčím způsobem prolínat: stejně jako může v první fázi řízení docházet k (předběžnému) právnímu posouzení věci, mohou se v průběhu druhé fáze objevit nebo být navrženy podklady pro rozhodnutí. V tomto ohledu je povinností finančního arbitra shromáždit veškeré relevantní podklady do skončení první fáze řízení, a to bez zbytečných průtahů (§ 6 odst. 1 správního řádu). Skutečnost, že byly nezbytné podklady již shromážděny, si musí finanční arbitr sám posoudit, neboť jedině tehdy může přistoupit k jejich vyhodnocení a právnímu posouzení sporu (...). Zpracování, analyzování, hodnocení a právní posouzení získaných poznatků musí být včleněno do druhé fáze řízení, která je omezena nejzazší možnou lhůtou pro vydání rozhodnutí.“ Ze závěrů tohoto rozsudku ostatně vycházel i městský soud v napadeném rozsudku (viz odst. [3]).

[25] Jak již vysvětlil šestý senát ve výše označeném rozsudku, „první fáze spočívající ve shromáždění podkladů nemůže z povahy věci skončit dříve, než druhý účastník (institute) byl informován o vedení předmětného řízení a než měl možnost se k věci vyjádřit. Vyjádření instituce může podstatným způsobem posloužit ke shromáždění příslušných podkladů ke konečnému rozhodnutí žalovaného. Nezáleží přitom na tom, zda toto vyjádření instituce bude v druhé fázi řízení žalovaným výslovně použito či nikoli, neboť to už je otázkou meritorního posouzení. Akceptace názoru, že lhůta pro vydání rozhodnutí žalovanému běží již od podání příslušného návrhu, pokud následně žalovaný výslovně nevyužije podklady získané od příslušné instituce, by vedla ke značné procesní nejistotě, neboť by objektivní určení počátku běhu lhůty pro vydání rozhodnutí (nálezu) bylo odvislé od následného vyjádření příslušné instituce a jejího konečného meritorního posouzení, které je však věcí meritorního posuzování ve druhé fázi řízení. V takovém případě by vlastně v určitém slova smyslu obě fáze v určitý moment zejména při zpětném pohledu splývaly, neboť teprve po vydání nálezu žalovaným a zhodnocením dané věci by bylo možné postavit na jisto, zda žalovaný shromáždil všechny podklady pro rozhodnutí ve věci již při podání návrhu, nebo až po příslušném vyjádření instituce. Takový přístup by podle názoru Nejvyššího správního soudu vedl ke značné procesní nejistotě.“

[26] S právě uvedeným se kasační soud zcela ztotožňuje i v nynějším případě. Lhůta podle § 15 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi tak mohla v souzené věci počít běžet nejdříve po vyjádření druhého účastníka řízení (České pojišťovny), neboť vyjádřením k návrhu druhý účastník uskutečňoval svá procesní práva, jež mu nepochybně musí v zájmu zachování rovnosti stran náležet. Díky tomuto vyjádření mohl žalovaný získat další poznatky, ale i podklady důležité pro rozhodnutí v dané věci, a to nehledě na skutečnost, zda následně sloužilo jen jako podpora a utvrzení závěrů vyplývajících z návrhu na zahájení řízení a k němu připojených podkladů navrhovatele. Stěžovatelův odlišný názor vyjádřený v kasační stížnosti s ohledem na uvedené nemůže obstát. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v již citovaném rozsudku č. j. 6 Afs 100/2019 – 33, „[k] určení jednotlivé fáze řízení (tj. zda se řízení nachází v první nebo ve druhé fázi) je tedy nutné přistoupit z pohledu daného okamžiku příslušného řízení, tj. zda v dané chvíli žalovaný shromáždil či shromážďuje podklady pro rozhodnutí ve věci nebo zda je již posuzuje, nikoli toho, jak budou následně určité podklady (které nadto nemusely být ještě v dané chvíli od příslušné instituce ani získány) potenciaálně posouzeny.“

[27] Je zřejmé, že vždy závisí na konkrétních okolnostech každého případu, kdy nastane okamžik, kdy již žalovaný shromáždil takové podklady, jež jsou nutné pro rozhodnutí. Je však významné, že uvedený okamžik je třeba stanovit, aniž by byl závislý na úvaze či posouzení žalovaného. Nelze tudíž souhlasit ani s výkladem § 15 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi, jak jej předestřel žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti; v něm rozhodný okamžik spojuje s vyhodnocením úplnosti spisového materiálu a zasláním výzvy stranám sporu

k seznámení se s podklady. Právě takový výklad § 15 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi by totiž byl v rozporu s jeho dikcí i s judikaturními závěry k této otázce. Stanovení okamžiku, od něhož se odvíjí počátek běhu lhůty k vydání rozhodnutí, by v takovém případě bylo závislé na subjektivní úvaze žalovaného.

[28] Jedná-li se o stěžovatelovu námitku, že s ohledem na prioritu rychlosti řízení před žalovaným je nezbytné upřednostnit požadavek na rozhodnutí „bez zbytečného odkladu“ a tuto neurčitou lhůtu vyložit v souladu se smyslem a účelem směrnice, lze opět poukázat na přílehlavé závěry šestého senátu v odkazovaném rozsudku, podle nichž *„ani na základě této argumentace nemůže dojít k posunu výše uvedeného data, od něhož žalovanému běžela lhůta pro rozhodnutí, neboť (...) bez ohledu na složitost případu je na místě, aby žalovaný poskytl prostor pro realizaci procesních práv i příslušné instituci. Teprve od tohoto okamžiku může začít žalovanému plynout lhůta k rozhodnutí. Jestliže se stěžovatel v tomto směru domnívá, že určení okamžiku, od něhož měla žalovanému plynout lhůta k rozhodnutí, je pořád stejné, pouze žalovaný měl rozhodnout okamžitě (tj. neměl lhůtu 90 dnů pro své rozhodnutí, jak dovodil městský soud), musí Nejvyšší správní soud uvést, že bezodkladně musí správní orgán rozhodnout v jednoduchých (často i typově obdobných) věcech. V projednávané věci však Nejvyšší správní soud nemá za to, že by se jednalo o jednoduchou věc, která by zakládala povinnost žalovaného rozhodnout bezodkladně ve smyslu „ihned po získání příslušných podkladů“.*

[29] Z obsahu spisu žalovaného přitom vyplývá, že poté, co stěžovatel návrhem ze dne 25. 5. 2017 zahájil proti České pojišťovně řízení u žalovaného a žalovaný jej vyzval k doložení potřebných dokladů a splnění dalších povinností výzvou ze dne 8. 8. 2017, stěžovatel dne 22. 9. 2017 požádal o sdělení postupu žalovaného v řízení a upozornil na jeho nečinnost s tím, že *„od posledního úkonu finančního arbitra učiněného směrem k navrhovateli uběhla k datu této výzvy lhůta výrazně převyšující zákonem stanovených 90 dnů (...)“*. V průběhu dalšího řízení žalovaný oznámil České pojišťovně zahájení řízení před ním a vyzval ji k vyjádření. To Česká pojišťovna poskytla podáním ze dne 31. 10. 2017, k němuž následujícího dne 1. 11. 2017 dodala podklady, na něž v textu vyjádření odkazovala, aniž žalovaný od té doby obstarával jakékoliv další podklady rozhodnutí. Dne 19. 1. 2018 žalovaný poskytl oběma účastníkům řízení předběžné posouzení věci. Na to dne 11. 7. 2018 stěžovatel podal u městského soudu žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného. Jedinou výzvou na opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu před podáním žaloby byla právě stěžovatelova výzva ze dne 22. 9. 2017.

[30] V daném případě, s ohledem na rozsáhlost vlastního návrhu na zahájení řízení o délce 13 stran a obsáhlost vyjádření žalovaného o délce 22 stran a k tomu příslušných souborů listin, na něž oba ve svých podáních odkazovali a z nichž následně žalovaný také při svém rozhodování vycházel, je možno ve shodě s výše citovaným závěrem šestého senátu i pro účely této věci uzavřít, že se zde nejednalo o věc triviální, jednoduchou, o níž by bylo možno rozhodnout bezodkladně ve smyslu „ihned“ či „bezprostředně“ po doručení vyjádření obou účastníků řízení a po obstarání podkladů od nich. V daném případě tak s ohledem na uvedené lze akceptovat, že povinností žalovaného bylo rozhodnout v zákonné nejzazší lhůtě 90 dnů.

[31] S ohledem na výše popsanou chronologii řízení před žalovaným a citované judikaturní závěry Nejvyšší správní soud souhlasí též s úvahou městského soudu, že lhůta pro vydání rozhodnutí v souzené věci nezačala běžet dříve, než bylo žalovanému doručeno vyjádření České pojišťovny a podklady k němu (dne 1. 11. 2017). Lhůta 90 dnů k vydání rozhodnutí tudíž počala běžet ode dne 2. 11. 2017 (v souladu s § 40 správního řádu ve spojení s § 24 zákona o finančním arbitrovi) a uplynula dne 30. 1. 2018. K tomuto dni měl žalovaný povinnost rozhodnout. Poté již mohl stěžovatel uplatnit podle § 80 správního řádu opatření proti jeho nečinnosti a následně, v případě pokračující nečinnosti také žalobu na ochranu proti nečinnosti podle § 79 a násl. s. ř. s.

pokračování

[32] Naznačeným způsobem však stěžovatel nepostupoval, opatření proti nečinnosti po 30. 1. 2018 ve vztahu k žalovanému neučinil, a tudíž závěr městského soudu o tom, že v nynější věci nebyly splněny předpoklady věcného projednání žaloby na ochranu proti nečinnosti, je zcela správný a opřený též o přílehlavý rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 5 As 9/2015 - 59. Námitky stěžovatele tudíž nejsou opodstatněné.

[33] Nejvyšší správní soud nakonec k povzdechu stěžovatele ohledně nejednotné rozhodovací praxe městského soudu doplňuje, že prozatím je sjednocující činnost kasačního soudu ve věcech, v nichž je rozhodné posouzení otázky počátku běhu lhůty k vydání nálezu ze strany finančního arbitra, uskutečňována skrze rozhodovací činnost jednotlivých tříčlenných senátů kasačního soudu. Teprve v okamžiku, pokud by některý ze tříčlenných senátů kasačního soudu měl za to, že dosavadní judikaturní náhled na výklad § 15 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi neobstojí a hodlal by se od něj odchýlit, byl by prostor pro aktivaci rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu ve smyslu § 17 odst. 1 s. ř. s. K takové situaci dosud nedošlo a s ohledem na výše uvedené ani čtvrtý senát nepovažoval dosud zastávaný výklad použitého ustanovení za nesprávný, tudíž přes vyslovený nesouhlas stěžovatele s rozhodovací nestabilitou v praxi městského soudu v právně obdobných případech jako nyní nelze na tuto jeho obecnou výtku nikterak více v tomto řízení reagovat.

VI.

[34] Kasační stížnost není pro právě uvedené důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[35] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný byl ve věci účastníkem úspěšným, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Kasační soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. června 2020

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu